

PARKI NARODOWE w POLSCE

Prezentację przygotowali:
Karolina Sobierajska i Maciek Wojtczak

Co to jest park narodowy?

Jest to duży obszar
(w Polsce od 500 ha)
o szczególnych wartościach
przyrodniczych, naukowych,
historyczno-kulturowych i innych,
podlegający ochronie przyrody.

POŁOŻENIE PARKÓW NARODOWYCH POLSKI

Kolejność Parków Narodowych Polski według dat utworzenia:

1. BIAŁOWIESKI PN 1921r.
2. PIENIŃSKI 1932r.
3. ŚWIĘTOKRZYSKI 1950r.
4. BABIOGÓRSKI 1954r.
5. TATRZAŃSKI 1954r.
6. OJCOWSKI 1956r.
7. WIELKOPOLSKI 1957r.
8. KAMPINOWSKI 1959r.
9. KARKONOSKI 1959r.
10. WOLIŃSKI 1960r.
11. SŁOWIŃSKI 1967r.

12. BIESZCZADZKI 1973r.
13. ROZTOCZAŃSKI 1974r.
14. GORCZAŃSKI 1981r.
15. WIGIERSKI 1989r.
16. DRAWIEŃSKI 1990r.
17. POLESKI 1990r.
18. BIEBRZAŃSKI 1993r.
19. GÓR STOŁOWYCH 1993r.
20. MAGURSKI 1995r.
21. BORY TUCHOLSKIE 1996r.
22. NARWIEŃSKI 1996r.
23. UJŚCIA WARTY 2001r.

BIAŁOWIECKI PARK NARODOWY

Białowiecki Park Narodowy leży we wschodniej części Polski w woj. podlaskim, przy granicy z Białorusią.

Ekosystemy leśne zajmują ponad 90% obszaru parku.

Historia parku sięga 1921 roku, kiedy utworzono leśnictwo "Rezerwat", które w 1932 roku przemianowano na "Park Narodowy w Białowieży".

W roku 1947 obiekt ten reaktywowano jako Białowiecki Park Narodowy.

W 1977 roku UNESCO włączyło Białowiecki PN w poczet światowych rezerwatów biosfery, a w 1979 r. uznano go za pierwszy i jedyny w Polsce przyrodniczy Obiekt Dziedzictwa Światowego.

W 1992 roku UNESCO rozszerzyło granice Obiektu Dziedzictwa Światowego na przyległy do BPN białoruski.

W ten sposób powstał polsko - białoruski transgraniczny Obiekt Dziedzictwa Światowego. W 1997 przyznano Parkowi Dyplom Europy.

Powierzchnia - 10502 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 4747 ha
Długość szlaków turystycznych - 21 km

Park znajduje się w centralnej części Puszczy Białowieżskiej, najbardziej naturalnego kompleksu leśnego na niżu Europy. Powierzchnia parku (powiększonego o ponad 5 000 ha w 1996 r.) wynosi 10 502 ha, w tym najstarsza część Obszar Ochrony Ścisłej zajmujący 4 747 ha, Park Pałacowy (48 ha) i Ośrodek Hodowli Żubrów (274 ha).

Park jest ostatnim zachowanym fragmentem ogromnej puszczy, która porastała nizinne tereny Polski Europy, przed tysiącami lat. Las na terenie parku ukształtował się w naturalny sposób. Najwięcej jest grądów - lasów dębowo-grabowych, a na wilgotnych terenach rosną olsy i łągi. Na terenie parku stwierdzono występowanie 20 typów lasów.

Dzięki braku ingerencji człowieka w działania przyrody, charakterystyczną cechą parku stała się duża liczba przewróconych drzew, jeszcze stojących martwych pni, stanowiących doskonałą pożywkę dla ogromu małych organizmów: grzybów, bakterii i drobnych bezkręgowców (wiele z nich to ginące gatunki).

Puszcza Białowieska jest miejscem,
w którym ocalono od zagłady żubra.

Po polskiej stronie w puszczy żyje ok.250 dzikich żubrów,
na świecie jest ich ok.2000 i wszystkie wywodzą się
z białowieskiej hodowli.

Żyją tu również: rysie, wilki, wydry, borsuki, kuny, tchórze,
bobry, łosie, jelenie, dziki i sarny.

Spotkać tu można najliczniejsze w Polsce populacje
niektórych gatunków ptaków, jak:
orzełka włochatego, orlika krzykliwego,
dzięcioła trójpalczastego, muchołówki małej, włośchatki.

Puszcza stanowi schronienie dla 8500 gatunków owadów,
250 gatunków ptaków, 54 ssaków,
ok. 1050 roślin naczyniowych
i ok. 500 gatunków mchów i porostów.

PIENIŃSKI PARK NARODOWY

Pieniński Park Narodowy położony jest w Pieninach w południowej części kraju, w województwie małopolskim, na granicy polsko-słowackiej. Pieniny dzielą się na Pieniny Spiskie, Pieniny Właściwe (tu usytuowany jest park) i Małe Pieniny. Powierzchnia parku wynosi 2346 ha, w tym 1311 ha stanowi własność Skarbu Państwa. Lasy w parku zajmują 1665 ha. Powierzchnia objęta ochroną ścisłą wynosi 750 ha. Inicjatorem utworzenia parku był prof. Wł. Szafer. Pierwszy prywatny rezerwat o powierzchni 7,5 ha założył S. Drohojowski w 1921 r. wokół ruin zamku w Czorsztynie. Od 1928 r. rozpoczęto wykupy terenów, które na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z 23 maja 1932 r. stały się organizacyjną jednostką szczególną pod nazwą "Park Narodowy w Pieninach" o powierzchni 736 ha.

Powierzchnia - 2346 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 777 ha
Długość szlaków turystycznych -
34 km i 15 km odcinek sływu Dunajcem.

Park leży na terenie pasma Pienin Właściwych i obejmuje obszarem najpiękniejszy fragment pasa skał wapiennych, dzielący Karpaty na 2 części. Najwyższy szczyt - Trzy Korony ma 982 m n.p.m. Północne stoki pasma opadają łagodnie, natomiast południowe tworzą strome urwiska dochodzące do brzegów Dunajca.

Żyje tu ok. 15 tys. zwierząt, m.in. rysie, żbiki, wydry.
Z ptaków można spotkać bociana czarnego, nagórnika i pomurnika.
Teren parku zamieszkuje ponad 1600 gatunków motyli, w tym ok. 20 można zobaczyć tylko na tym terenie.

Teren parku stanowi ogromne bogactwo form krajobrazu, roślinności i zwierząt.

Specyficzny mikroklimat, sprzyjają rozwojowi wielu rzadkich okazów roślin.

Stwierdzono obecność 1100 gatunków roślin naczyniowych.

Największe skupiska można zobaczyć na nasłonecznionych łąkach, gdzie występuje nawet 30 - 40 gatunków na 1 m² powierzchni.

Występuje tu ponad 30 gatunków storczyków, a także wiele rzadkich i chronionych gatunków: chryzantemy Zawadzkiego, jałowiec sawiny, mniszek pieniński, dwulistnik muszy, aster alpejski.

Strome zbocza pokrywają naturalne lasy bukowe, bory jodłowe i jodłowo - bukowe.

Osobliwością parku są stanowiska karłowatej sosny górskiej.

ŚWIĘTOKRZYSKI PARK NARODOWY

Park położony jest w centralnej części kraju,
na terenie województwa świętokrzyskiego.

Obejmuje najwyższe pasmo Gór Świętokrzyskich - Łysogóry,
z najwyższymi szczytami:

Łysicą (612 m n.p.m.) i Łysą Górą (595 m n.p.m.),

wschodnią część Pasma Klonowskiego (z górami Bukową, Psarską
i Miejską) oraz część Pasma Pokrzywiańskiego (z Chełmową Górą).

Historia starań o objęcie ochroną Gór Świętokrzyskich sięga czasów
przed I wojną światową.

W roku 1921 powstał pierwszy w Górach Świętokrzyskich rezerwat im.
Józefa Kostyrki na Chełmowej Górze (163 ha), a w roku następnym
objęto ochroną rezerwatową dwa fragmenty Łysogór: na południowym
zboczu Łysej Góry fragment o powierzchni 196 ha i na północnym
zboczu Łysicy - 115 ha.

Powierzchnia - 7632 ha

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 1731 ha

Długość szlaków turystycznych - 35 km

Park obejmuje pasmo Gór Świętokrzyskich, Łysogóry i części pasm Klonowskiego i Pokrzywiańskiego. Przeważającą część obszaru pokrywają lasy, ze słynną Puszczą Jodłową.

W parku rośnie najwięcej w Polsce gatunków drzew - 35.

Obok okazałych jodeł, można tu spotkać bardzo rzadkiego cisa, modrzewie - tylko tutaj występują stanie naturalnym i okazałe buki.

Na łąkach leżących na terenie parku, rośnie wiele gatunków cennych i chronionych roślin: pełnik europejski, mieczyk dachówkowaty, kosaciec syberyjski, goryczka wąskolistna, kruszczyk szerokolistny, storczyk plamisty.

Osobliwością parku są gołoborza - rumowiska skalne zajmujące szczytowe partie gór, zbudowane twardego i odpornego na wietrzenie kwarcytu. Znalaziono na nich odciski skamieniałych roślin i zwierząt, żyjących miliony lat temu, wśród których wiele gatunków nieznanymi nauce. Największe, mające ok. 1 km długości gołoborze mieści się pod Łyśćcem. Gołoborza zamieszkuje wiele bezkręgowców.

Fauna kręgowców jest typowa dla rejonów środkowej Polski.

Żyją tu sarny, dziki, borsuki, kuny, tchórze i łasice, a dziuplach drzew popielice i koszatki.

Z ptaków do najciekawszych należą: bociany czarne, orliki krzykliwe, kruki, orzechówki, pliszki górskie, krzyżodzioby.

BABIOGÓRSKI PARK NARODOWY

Babiogórski Park Narodowy znajduje się w południowej części kraju w województwie małopolskim, przy granicy Polski ze Słowacją. Obejmuje północną i południową stronę masywu Babiej Góry wraz z najwyższym szczytem Beskidu Wysokiego Diablakiem (1725 m n.p.m.).

Początki ochrony obszaru sięgają okresu międzywojennego, kiedy to uchwałą walnego Zgromadzenia PAU utworzono w 1933 r "Rezerwat na Babiej Górze" obejmujący 650 ha. Park utworzony został 30 października 1954 roku na obszarze 1 704 ha. Od 1977 roku uznany jest przez UNESCO za jeden ze światowych rezerwatów biosfery i włączony do realizacji programu MaB.

Powierzchnia - 3392 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 1062 ha
Długość szlaków turystycznych - 39 km

W najniższej położonej strefie regla dolnego, rosną lasy bukowe z domieszką jodeł, jaworów i świerków.

Na wysokości ok. 1150 m rozpoczyna się regiel górny, który do górnej granicy lasu na wysokości 1360 m porasta bór świerkowy.

Na północnych stokach masywu zachowały się duże fragmenty lasów pierwotnych, nie tkniętych ręką człowieka, co jest rzadkością na skalę europejską.

Obszary te, to najcenniejsze ekosystemy parku i całych Beskidów. Flora parku liczy 700 gatunków roślin naczyniowych, 200 mchów, 250 porostów i ponad 800 grzybów.

Na jego terenie można spotkać wiele rzadkich gatunków roślin, a okrzyn jeleni (ta sięgająca nawet 2 m roślina stała się symbolem parku) i rogownica alpejska, nie występują nigdzie więcej w Polsce.

Osobliwością Babiej Góry są małe stawy, powstałe na skutek obsuwania się bloków skalnych, w których nie ma ryb, ale żyją w nich traszki.

TATRZAŃSKI PARK NARODOWY

Tatrzański Park Narodowy leży w południowej części Polski, w województwie małopolskim, na granicy ze Słowacją. Park Narodowy utworzony został w 1954 roku na obszarze 21556 ha.

Grunty rolne (169 ha) i wody (209 ha) zajmują 1,8% powierzchni parku.

Potrzebę ochrony Tatr dostrzeżono już w końcu XIX wieku.

W roku 1925 podjęto pierwsze próby utworzenia parku narodowego w Tatrach wspólnie ze Słowacją. Na terenie należącym do lasów państwowych park formalnie utworzono w 1937 r.

Po II wojnie światowej w roku 1947 powołano odrębną jednostkę administracyjną Park Tatrzański. Tatrzański Park Narodowy powołano rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 września 1954 roku. W roku 1993 TPN i TANAP (Tatransky Narodni Park po stronie słowackiej)

UNESCO uznało za rezerwat biosfery, międzynarodowy obszar o światowym znaczeniu.

Powierzchnia - 21164 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 11514 ha
Długość szlaków turystycznych - 245 km

W Tatrach istnieje kilka klimatów, w zależności od wysokości nad poziomem morza i mikroklimatów związanych z lokalnymi warunkami nasłonecznienia, wilgotności, nachylenia stoków. Każde 200m odpowiada spadkowi temperatury o 1 stopień, a na wysokości 2200 m osiąga poziom wiecznego śniegu - -4 stopnie, który może się tu utrzymywać cały rok.

Szata roślinna jest odzwierciedleniem zróżnicowanego klimatu i zmienia się wraz z wysokością.

Największą powierzchnię zajmuje pas dolnoreglowy, w którym tylko fragmentami w dolinach zachowały się naturalne lasy bukowo - jodłowe, a tak dominują zasadzone lasy świerkowe. Regiel górny to w większości naturalny bór świerkowy, przy którego górnej granicy występują laski limbowe.

Następną strefę stanowi kosodrzewina, której wysokość maleje w miarę przesuwania się ku szczytom gór.

Najcenniejsze przyrodniczo są strefy najwyższe: alpejska i turniowa.

Na terenie parku stwierdzono obecność ponad 1000 gatunków roślin naczyniowych.

W Tatrach występuje aż 400 gatunków roślin górskich, a niektóre są wyjątkowo rzadkimi okazami: traganek zwistokwiatowy, skalnica seledynowa, sasanka słowacka, wiechlina granitowa, wiechlina szlachetna.

Na terenie parku występuje też największa w Polsce liczba porostów, w tym nadrzewnych i naskalnych - ok. 700 gatunków.

W Tatrach żyje ok. 50 gatunków ssaków.

Trzy gatunki: kozice, świstaki i norniki śnieżne, występują tylko na tym terenie.

Oprócz nich spotkać można: darniówkę tatrzańską, niedźwiedzia brunatnego, rysie, żbiki, wilki, wydry, 11 gatunków nietoperzy, ok. 20 gatunków gryzoni, jelenie i sarny. W piętrze hal i turni spotkać można gatunek ptaka wysokogórskiego - płochacza halnego.

Niezwykle urokliwymi miejscami na terenie parku są jeziora, o krystalicznie czystej wodzie. Największe z nich to Morskie Oko, w którym żyje naturalna populacja pstrąga potokowego.

OJCOWSKI PARK NARODOWY

Ojcowski Park Narodowy jest położony w południowej części kraju, w województwie małopolskim, w odległości 16 km na północ od Krakowa, na Wyżynie Krakowsko-Częstochowskiej. Park obejmuje doliny dwu niewielkich rzek - Prądnika i Saspówki oraz przyległe fragmenty wierzchowiny jurajskiej. Park został utworzony w 1956 roku na obszarze 1440 ha. Jest to najmniejszy park narodowy w Polsce. Początki ochrony obszaru parku sięgają 1924 roku, kiedy to z inicjatywy W. Szafera opracowano pierwszą monografię przyrodniczą tego regionu oraz projekt rezerwatu w Dolinie Prądnika i Saspowskiej.

Powierzchnia - 2146 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 251 ha
Długość szlaków turystycznych - 23 km

O osobliwym charakterze, krajobrazie i roślinności parku decyduje podłoże - skały wapienne.

Zarówno krajobraz jak i sieć wodna parku są wynikiem zjawisk krasowych - rozpuszczaniu skał wapiennych przez wodę pochodzącą z opadów, która draży skały, tworząc liczne jaskinie. Na obszarze parku jest ich ok. 400, z najdłuższą Jaskinią Łokietka liczącą 320 m długości.

W najodleglejszych zakamarkach jaskiń, pozostały oryginalne nacieki wapienne w kształcie iglic - stalaktyty i stalagmity.

Osobliwością parku jest istnienie na jego terenie 15 gatunków nietoperzy w tym nocka orzęsionego, który tutaj osiąga północną granicę swojego występowania.

Fauna i flora parku jest bardzo bogata.

Liczbę gatunków zwierząt szacuje się na ok. 12 tys., w tym ponad 1000 gatunków motyli i 1700 chrząszczy.

Dominujące niegdyś na tym terenie bory mieszane z sosną, jodłą i świerkiem, powoli zastępowane są liściastymi grądami i buczynami.

Na południowych zboczach wąwozów i bezleśnych terenach wierzchowiny można spotkać ponad 100 gatunków ciepłolubnych roślin, typowych dla Europy południowej: kserotermiczna, ostnica Jana.

W parku stwierdzono ok. 1000 gatunków roślin naczyniowych.

Uroku parkowi nadaje wiele samotnych, wybijających się ponad roślinność, skał o oryginalnych kształtach.

Każda ma swoją osobliwą nazwę, a najstynniejsza to Maczuga Herkulesa.

WIELKOPOLSKI PARK NARODOWY

Wielkopolski Park Narodowy znajduje się w województwie wielkopolskim, 15 km na południe od Poznania.

Park leży w środkowo-zachodniej Polsce na terenie Pojezierza Wielkopolskiego, obejmuje część Pojezierza Poznańskiego oraz niewielkie fragmenty Poznańskiego Przełomu Warty.

**Utworzony został w 1957 r. na obszarze 5244 ha
Pierwszy z ideą utworzenia parku wystąpił w 1922 r.
prof. A. Wodziczko.**

**Ukoronowaniem 10-cio letnich starań było utworzenie w 1932 roku
dwóch rezerwatów przyrody:**

**w Puszczykowie na powierzchni 239 ha
i w okolicy jeziora Kociołek na powierzchni 189 ha.**

**W 1933 roku w Osowej Górze nastąpiło symboliczne otwarcie
Wielkopolskiego PN.**

Powierzchnia - 7620 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 259 ha
Długość szlaków turystycznych - 87 km

Park obejmuje teren polodowcowy z rozległymi wzgórzami morenowymi, wąskimi ozami, łagodnymi pagórkami o spłaszczonych wierzchołkach - kemy, drumlinami, głębokimi rynnami.

Większość z nich porasta las z dominującą, posadzoną przez człowieka sosną i obfitym runem leśnym, w którym występuje wiele gatunków roślin charakterystycznych dla grądów, dąbrowy i buczyny.

Na terenie parku znajduje się ok. 70 zbiorników wodnych, w tym jeziora polodowcowe. To stadium ich zarastania wpływa na różnorodność fauny i flory.

Strome brzegi porastają lasy liściaste i mieszane, na płaskich bagienne olsy. Przybrzeżne wody porastają szuwary, tataraki, pałki wodne i oczerety.

W strefie roślin wodnych rosną lilie wodne i grążele żółte, a na głębszych wodach: rdestnice, wywłóczniki, roгатki.

KAMPINOSKI PARK NARODOWY

Kampinoski Park Narodowy leży w woj. Mazowieckim, na północny-zachód od Warszawy, z którą bezpośrednio sąsiaduje. Obejmuje fragment pradoliny Wisły w Puszczy Kampinoskiej. Idea utworzenia Parku powstała w latach 20-tych XX wieku. W latach 30-tych utworzono w Puszczy Kampinoskiej pierwsze rezerваты przyrody (Granica, Sieraków, Zamczysko). Kampinoski PN utworzony został w roku 1959 na powierzchni 40 700 ha.

Największe zasługi w jego utworzeniu mieli Roman i Jadwiga Kobendzowie, którzy pierwsi w latach 20-tych i 30-tych na terenie Puszczy Kampinoskiej prowadzili szerokie badania naukowe. Walory przyrodnicze Puszczy oraz prowadzone na jej terenie działania ochronne zyskały uznanie na forum międzynarodowym.

W styczniu 2000 r. został wpisany na listę rezerwatów biosfery UNESCO. Aktualna powierzchnia Parku wynosi 38 544 ha, w tym 68 ha poza województwem mazowieckim, które zajmuje Ośrodek Hodowli Żubrów im. Prezydenta RP Ignacego Mościckiego w Smardzewicach k/Tomaszowa Mazowieckiego w woj. łódzkim.

Symbolem Parku jest łoś.

Powierzchnia - 38544 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 4638 ha
Długość szlaków turystycznych - 358 km

Jest to największy obecnie teren wydmy w Europie - wydmy zajmują ok. 20 tys. ha powierzchni.

Niektóre z nich sięgają 30 m wysokości i są różnego kształtu: łuku, paraboli, grzędy, wału. Łączą się ze sobą tworząc wielokilometrowe, pagórkowate ciągi leśne.

Faunę parku szacuje się na ok. 16500 gatunków, wśród których najliczniejszą grupę stanowią owady (ponad 2 tys.).

Na terenie parku, żyje wiele gatunków ptaków.

Można tu spotkać: bociany czarne, żurawie, orliki krzykliwe i bieliki.

Park specjalizuje się w restauracji - ponownym wypuszczeniu na wolność zwierząt, które niegdyś żyły w puszczy.

Odnowiono populację łosi, bobrów i rysiów.

We florze parku stwierdzono ok. 1100 gatunków roślin naczyniowych, w tym 61 chronionych. Najciekawsze okazy to: brzoza czarna, chamedafne północna, wężymord stepowy, wisienka kwaśna.

KARKONOSKI PARK NARODOWY

Karkonoski Park Narodowy znajduje się na terenie województwa dolnośląskiego w południowo-zachodniej części kraju przy granicy państwowej z Republiką Czeską.

Park utworzony został w roku 1959 na obszarze 5 510 ha.

Od 1992 roku Karkonoski Park Narodowy jest częścią Bilateralnego Rezerwatu Biosfery Karkonosze - Krkonoše(MaB)

o powierzchni ponad 60 tys. ha. Celem Rezerwatu Biosfery jest ochrona ekosystemów naturalnych, półnaturalnych, a także różnorodności biologicznej i prowadzenie badań naukowych. W roku 1932 powiększono obszar rezerwatów do 1347 ha. Park narodowy oficjalnie utworzony został w 1950 roku na obszarze 6054 ha. W 1954 roku na terenie parku powstały dwa kolejne rezerваты ściśle: Czarny Las o powierzchni 26,45 ha oraz Mokry Bór o powierzchni 38,44 ha.

Powierzchnia - 5575 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 1717,5 ha
Długość szlaków turystycznych - 200 km

Charakterystyczny element krajobrazu parku stanowią kilkunastometrowe, granitowe skałki, porozrzucane w wielu miejscach. Najcenniejszymi przyrodniczo obszarami parku jest 6 kotłów polodowcowych. Powstały one w epoce lodowcowej, z lokalnych lodowców górskich, które wyżłobiły w skałach półkoliste niecki, do których "spadają" niemal pionowe ściany.

Specyficzny mikroklimat i podłoże, sprawiły, że żyje tu wiele bardzo rzadkich gatunków roślin. Do najosobliwszych należą: skalnica bazaltowa, reliktowa wierzba lapońska, paproć zmienka górską, zawilec narcyzowy, pierwiosnka maleńka i skalnica śnieżna.

Na płaskim terenie wierzchowiny położone są wysokogórskie torfowiska. Najbardziej znane leży na Równi pod Śnieżką, a porastają go zarośla kosodrzewiny i roślinność bagienna.

Roślinność Karkonoszy układa się w piętra.

Wierzchołki najwyższych szczytów zajmuje piętro alpejskie z wysokogórkimi murawami naskalnymi, poniżej rozciąga się strefa subalpejska, w której dominuje kosodrzewina, znajdują się torfowiska i kotły polodowcowe.

Regiel górny stanowią lasy świerkowe (posadzone przez człowieka).

WOLIŃSKI PARK NARODOWY

Woliński Park Narodowy położony jest u ujścia Odry w północno-zachodniej Polsce, w województwie zachodniopomorskim,

w pobliżu granicy polsko - niemieckiej. Obejmuje ochroną niezwykle cenną północno - zachodnią część wyspy Wolin.

Park utworzono w 1960 roku na powierzchni 4691 ha.

Powiększony został w roku 1996 poprzez przyłączenie od północy pasa przybrzeżnych wód Bałtyku o szerokości 1 mili morskiej oraz od zachodu rozlewiska delty Świny.

W wyniku włączenia części Zatoki Pomorskiej oraz wód morskich wewnętrznych Zalewu Szczecińskiego, Woliński Park Narodowy stał się pierwszym w Polsce parkiem morskim.

Powierzchnia - 10937 ha

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 165 ha

Długość szlaków turystycznych - 44 km

Osobliwością parku są morenowe wzgórza, opadające urwiskami do morza (niektóre mają nawet 100m) i tworząc urokliwe klify, porośnięte gęstymi, wiekowymi lasami. Plaże są kamieniste i wąskie.

Flora parku liczy ok. 1300 gatunków roślin naczyniowych.

Można tu spotkać cenne i rzadkie okazy 9 gatunków storczyków i wiciokrzewu pomorskiego - którego delikatne pnącze o długości 5 -6 m owija się wokół pni drzew.

Pagórkowate tereny wyspy porastają lasy sosnowe i bukowe, wśród których leżą jeziora polodowcowe i sztuczne.

Park jako jedyny w Polsce, obejmuje 1 milowy pas morza i pas Zalewu Szczecińskiego.

Jest również najważniejszą w Polsce ostoją ptaków.

Gniazduje tu bielik, zagrożone wyginięciem wodniczki, derkacze, wąsatki, ohary, krakwy, rożeńce, biegusy zmienne, brodźce krwawodziobe, mewy srebrzyste.

SŁOWIŃSKI PARK NARODOWY

Słowiński Park Narodowy położony jest na wybrzeżu środkowym, pomiędzy Łebą a Rowami na Nizinie Gardneńsko-Łebskiej, w województwie pomorskim. Północną granicę parku stanowi na długości 32,5 km brzeg Bałtyku.

Prace nad utworzeniem parku podjęto w 1946 r. na konferencji w Łebie, której uczestnikami byli naukowcy z Poznania i Gdańska. Utworzony został w 1967 roku na obszarze 18069 ha.

W roku 1977 UNESCO uznało park za Światowy Rezerwat Biosfery (program MaB).

Powierzchnia - 18618 ha

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 5619 ha

Długość szlaków turystycznych - 140 km

Największą atrakcją parku są nagie, ruchome wydmy zajmujące obecnie ok. 500ha.

Przemieszczające się wydmy niszczą lasy, bagna, zasypują jeziora.

Nasadzanie sosny i kosodrzewiny hamuje ten proces.

Osobliwościami wśród roślin na terenie parku są:

mikołajek nadmorski, wrzosiec, turzyca piaskowa, wiciokrzew pomorski, rosiczka pośrednia, malina moroszka, zimoziół północny, bażyna, bagno zwyczajne.

Na terenie parku stwierdzono obecność ok.900 gatunków roślin naczyniowych, 400 mchów i porostów, 500 glonów.

Ponad połowę terenu parku zajmują jeziora, z licznymi wyspami i gęstym pasem roślinności przybrzeżnej. To one stanowią prawdziwą ostoję dla ptaków i zwierząt.

Stwierdzono obecność 257 gatunków ptaków w tym ok. 150 to gatunki lęgowe.

BIESZCZADZKI PARK NARODOWY

Powstały w roku 1973 Park obejmował zaledwie 59,55 km². Chronił wtedy jedynie niewielką część cennych przyrodniczo obszarów (głównie kompleks połonin z niewielkim obszarem przyległych lasów). W następnych latach Park powiększono czterokrotnie. W 1989 i 1991 roku objęto ochroną znaczny obszar naturalnych lasów, a także kompleksy półnaturalnej roślinności nieleśnej na terenie dawnych osad. W 1996 roku Park powiększono o rozległe tereny łąkowe położone na terenie dawnych wsi Bukowiec, Beniowa, Caryńskie a roku 1999 dawnych wsi Dźwiniacz, Tarnawa i Sokoliki. Szczególne walory przyrodnicze terenu Bieszczadów przemawiają za tym, aby Park objął swym zasięgiem dolinę Sanu po pasmo Otrytu na północy oraz całą zlewnię Solinki.

W 1992 roku Bieszczadzki Park Narodowy stał się częścią Międzynarodowego Rezerwatu Biosfery „Karpaty Wschodnie” o łącznej powierzchni 213 211 ha. Składa się on z trzech części: 1. polskiej (Bieszczadzki P.N. i dwa otaczające go parki krajobrazowe: Ciśniańsko - Wetliński i Doliny Sanu) 2. słowackiej (Park Narodowy Połoniny z otuliną) 3. ukraińskiej (Użański Park Narodowy i Nadsański Park Krajobrazowy).

Powierzchnia - 29202 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 18425 ha
Długość szlaków turystycznych - 198 km

W Bieszczadach występują tylko 3 piętra roślinne.
W odróżnieniu od innych polskich gór, nie ma tu górno reglowych lasów świerkowych ani kosodrzewiny.
Piętro pogórza sięga do ok. 500 m n.p.m. i zajęte jest przez lasy i krainę dolin. Lasy bukowe są najrozleglejsze i ciągną się do wysokości ok. 1150 m n.p.m. Powyżej rozpoczyna się piętro połonin i na Tarnicy (najwyższym szczycie) sięga 1346 m n.p.m.

Teren parku stał się największym matecznikiem grubej zwierzyny w Polsce. Każdej jesieni odbywa się tutaj najstłynniejsze w kraju rykowisko jeleni, których poroże należy do najbardziej rozgałęzionych, a populację szacuje się na ok. 1500 sztuk.

Teren parku to również miejsce najliczniejszej populacji wilków i niedźwiedzi. Osobliwością Bieszczad jest wąż Eskulapa, występujący w kraju tylko na tym terenie oraz stado żubrów liczące ok. 100 sztuk.

ROZTOCZAŃSKI PARK NARODOWY

Roztoczański Park Narodowy leży w środkowo-wschodniej części kraju, w województwie lubelskim.

Obejmuje najcenniejsze przyrodniczo obszary Roztocza Środkowego.

Park utworzony został w 1974 roku na obszarze 4801 ha.

Park powstał na terenie Lasów Państwowych Nadleśnictw Kosobudy i Zwierzyniec, będących wcześniej lasami Ordynacji Zamojskiej. Początki ochrony sięgają 1934 r., kiedy to utworzono rezerwat Bukowa Góra, który obecnie jest jednym z obszarów ochrony ścisłej parku.

W 1938 roku po raz pierwszy w Polsce wydano zarządzenie o ochronie ptaków drapieżnych na terenie Ordynacji.

Powierzchnia - 8482 ha

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 806 ha

Długość szlaków turystycznych - 42 km

Lasy na terenie parku układają się w charakterystyczne tylko dla tego terenu strefy, przypominające piętra górskie.

Podstawy pagórków porastają bagienne lasy olsowe i łąkowe, z dominującą olszą czarną. Na skraju mokradeł rozciąga się las dębowo - świerkowy, który na płaskim terenie przechodzi w bory sosnowe, na stokach pagórków w jodłowe, a szczyty porasta buczyna karpacka.

W parku można spotkać 33 gatunki drzew, a roztoczańskie jodły mają największe rozmiary w kraju - dorastają do 50 m wysokości i mają 1,5 m średnicy. Obszar parku należał do ordynacji Zamoyskich, których właściwa gospodarka pozwoliła na zachowanie naturalności flory i fauny.

W parku rośnie 750 gatunków roślin naczyniowych, w tym 63 rzadkich i 37 chronionych.

Osobliwością parku jest hodowla konia polskiego.

Powstała ona w celu odtworzenia okazów najbardziej przypominające rasę tarpana leśnego, którego hodowlę na tym terenie utrzymywali Zamoyscy.

GORCZAŃSKI PARK NARODOWY

Gorczański Park Narodowy obejmuje centralną i północno-wschodnią część pasma Gorców (ok. 13% powierzchni całego pasma).

Położony jest w południowej części kraju, w województwie małopolskim.

Park utworzony został w 1981 roku na obszarze 5 908 ha. Początki ochrony przyrody na tym terenie sięgają 1927 roku, kiedy to powstał w dobrach hr. Ludwika Wodzickiego z Poręby Wielkiej leśny rezerwat przyrody nazwany później Rezerwat Turbacz im. Władysława Orkana.

Powierzchnia - 7030 ha,

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 3611 ha

Długość szlaków turystycznych - 74 km

- ruch dozwolony również na drogach leśnych

Większość terenów leśnych należy do strefy klimatycznej regla dolnego, w których dominują buczyny, bory świerkowo - jodłowe i jodłowe.

Regiel górny rozciągający się od wysokości 110 m n.p.m., to wysokogórskie bory świerkowe. Chociaż góry mają łagodne kopulaste wierzchołki porośnięte lasem, to pod ich szczytami zdarzają się stromizny nad korytami potoków i strumieni, których gęsta sieć dzieli pasmo na kilka grzbietów.

Są one również ostoją wielu gatunków roślinności wysokogórskiej: macierzanki halnej, wiechliny alpejskie, a wczesną wiosną mienią się barwami ogromnej ilości krokusów. Odkryte hale stanowią doskonałe łowisko dla myszołowa, trzmielojada, kobuza, ale można tam również zobaczyć inne gatunki halnych ptaków: siwerniaka, kopciuszkę, białozytkę, pokląskwę, świergotki drzewne.

Rozległe lasy są doskonałym schronieniem puszczańskiej zwierzyny: wilków, rysi, niedźwiedzi, jeleni, dzików, saren i wielu gatunków mniejszych zwierząt.

WIGIERSKI PARK NARODOWY

**Wigierski Park Narodowy znajduje się w
północno-wschodniej Polsce, na terenie województwa
podlaskiego,**

**w krainie Mazursko-Podlaskiej, w północno-wschodniej
części dzielnicy Pojezierza Mazurskiego i północnej dzielnicy
Puszczy Augustowskiej. Park utworzony został 1 stycznia
1989 roku na obszarze 14956 ha. Obszary zagospodarowane
rolniczo objęte są ochroną krajobrazową.**

Powierzchnia - 15085 ha

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 380 ha

Długość szlaków turystycznych - 237 km,

Jego teren w części północnej to morenowe wzgórza, ozy, kemy i rynny jeziorne uformowane przez lodowiec, natomiast część południowa, to piaszczysta równina tzw. sandr.

Park obejmuje 42 jeziora różnej wielkości i głębokości, w tym śródleśne jeziora dystroficzne tzw. suchary pokryte przez pło. To na nich powstają torfowiska wysokie.

Tutaj też leży jedno z największych i najgłębszych polskich jezior - Wigry, przez które przepływa rzeka Czarna Hańcza.

Stwierdzono tu istnienie 19 gatunków lasów.

Oprócz typowych gatunków roślin środkowoeuropejskich, można spotkać wiele charakterystycznych dla zimnego wschodniego klimatu kontynentalnego: wielosil błękitny, skalnicę torfowiskową, wężnianeczkę alpejską.

Symbolem parku są bobry. Zamieszkują one brzegi rzek i jezior. Ponadto występują wilki, rysie, wydry, łosie i zające bielaki.

Teren parku stwarza dogodne warunki życia wielu gatunków ptaków, w tym: gągoły, trzcze nurogęsi, bieliki, rybołowy, kanie czarne.

W wodach żyje 32 gatunki ryb z tak rzadkimi gatunkami jak: sieja, sielawa i troć jeziorna.

DRAWIEŃSKI PARK NARODOWY

Drawieński Park Narodowy leży w środkowo - zachodniej Polsce na pograniczu województw zachodniopomorskiego, lubuskiego i wielkopolskiego.

Park jest częścią kompleksu leśnego Puszczy Drawskiej, rozciągniętego na rozległej równinie sandrowej, zwanej Równiną Drawską.

Obejmuje obszar od wypływu Drawy z jez. Dubie (Adamowo) na północy i ciągnie się do Starego Osieczna na południu.

Park utworzony został w roku 1990 na obszarze 8 691 ha. Ekosystemy wodne, które należą do jednych z cenniejszych w Parku, zajmują 937 ha.

Powierzchnia - 11342 ha,

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 368 ha

Długość szlaków turystycznych - 88 km

Teren parku często określany jest mianem krainy szafirowych jezior.

Na jego terenie znajdują się nie tylko czyste jeziora, ale i wartkie rzeki, śródleśne bagna i bukowe lasy.

Na pagórkowatym terenie rzeki Drawa i Płociczna tworzą malownicze przełomy. Właśnie ekosystemy związane z działalnością koryta rzecznej, stanowią najcenniejsze fragmenty parku.

Na osuwiskach i namuliskach znajdują się stanowiska wielu rzadkich roślin.

Rosną tu np.: traganek piaskowy, driakiew gołębia, podejźrzon księżycowy, cibora.

W parku stwierdzono obecność: 151 gatunków ptactwa, wśród których:

bielika, rybołowa, kormorana, gagoła, tracza nurogęsia;

40 gatunków ssaków z dominacją populacji wydry i bobra;

30 gatunków ryb, w tym rzadko spotykanej sielawy;

ok. 1000 gatunków roślin naczyniowych, 200 mchów i 210 grzybów.

Osobliwościami parku jest: uroczysko Radęcin, zwane też Świętą Halą.

Jest to las bukowy z domieszką dębu bezszypułkowego.

To tutaj rosną największe w Polsce buki - osiągają nawet 47 m wysokości, a ich wiek szacuje się na ok. 350 lat;

Głodne Jezioro - kompleks 5 oczek wodnych, otoczony starym sosnowym lasem.

Woda w nich jest prawie czarna i bardzo uboga w składniki odżywcze.

POLESKI PARK NARODOWY

Poleski Park Narodowy leży w Polsce środkowo-wschodniej na terenie województwa lubelskiego. Utworzony został w 1990 r. na obszarze 4813 ha. Park powstał na bazie rezerwatów torfowiskowych: Durne Bagno, Jezioro Moshne, Jezioro Długie, Torfowisko Orłowskie.

Bagno Bubnów zostało włączone do PPN w 1994 r.

Występuje tam najwięcej rzadkich gatunków fauny i flory.

Idea powstania parku na Polesiu powstała w 1959 r.

W latach 1966-1982 na omawianym obszarze powstały cztery rezerваты przyrody, a w roku 1982 Poleski Park Krajobrazowy.

Powierzchnia - 9762 ha

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 0 ha

Długość szlaków turystycznych - 75 km

Jest to najbardziej płaski teren Polski z licznymi bagnami, lasami, jeziorami i wydmami. Obok torfowisk wysokich - mszarów, rozwijających się w bezodpływowych zagłębieniach, występują torfowiska niskie, powstające nad wolno płynącymi wodami i torfowiska przejściowe.

Te ostatnie stanowią wyjątkową osobliwość parku.

Powstają na skutek zarastania zbiorników wodnych.

Kożuch roślinności na powierzchni wody dookoła jeziora tworzy tzw. spleję.

Jest ona tak gęsta i zwarta, że można po niej chodzić, choć ugina się pod stopami.

Składa się z mchów poprzerastanych roślinami zielnymi

i krzewinkami, a w niektórych miejscach karłowatymi sosnami i brzoźami.

Z 928 gatunków roślin naczyniowych, aż 170 jest rzadkich, a 60 chronionych.

Osobliwością jest występowanie w wodzie i na torfowiskach na terenie parku

aż 7 gatunków rosiczki - mięsożernych roślin.

BIEBRZAŃSKI PARK NARODOWY

Biebrzański Park Narodowy został utworzony w 1993 roku.

**Położony jest w północno-wschodniej Polsce
w woj. podlaskim.**

**Jest to największy park narodowy w Polsce
o powierzchni 59 223 ha.**

Wokół Parku utworzono otulinę o powierzchni 66 824 ha.

**Ze względu na niespotykane w Europie tereny
bagiенno-torfowe oraz bardzo zróżnicowaną faunę, a w
szczególności bogaty świat ptaków, park został umieszczony
w 1995 r.**

na liście obszarów chronionych konwencją RAMSAR.

Powierzchnia - 59223 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 3936 ha
Długość szlaków turystycznych - 399 km

Biebrzański Park Narodowy stanowi największe, niemal nie tknięte przez cywilizację obszary bagienne na terenie nizinnej części Europy i największy park w Polsce.

Bagna ciągną się przez 160 km wzdłuż rzeki Biebrzy, a szerokość kotliny w której leżą waha się od kilku do miejscami ponad 20 km.

Są podzielone na trzy baseny: północny, środkowy i południowy.

Największy i najbardziej urokliwy jest basen środkowy, w okolicy którego znajduje się najbardziej bezludny obszar Polski.

Nad bagnami króluje ciągi piaszczystych wydm, pokrytych lasami i suchymi łąkami.

Na terenie parku, leży jedno z największych polskich torfowisk - Czerwone Bagno, porośnięte przez ponad stuletni bór bagienny i stanowiące ostoję,

dla najliczniejszego stada łosi w Polsce. Dzikość i niedostępność terenu, powoduje, że jest to rejon siedlisk wielu rzadkich okazów roślin,

a także największy w Europie obszar z siedliskami różnorodnych ptaków.

21 z zagrożonych gatunków gnieździ się nad Biebrzą.

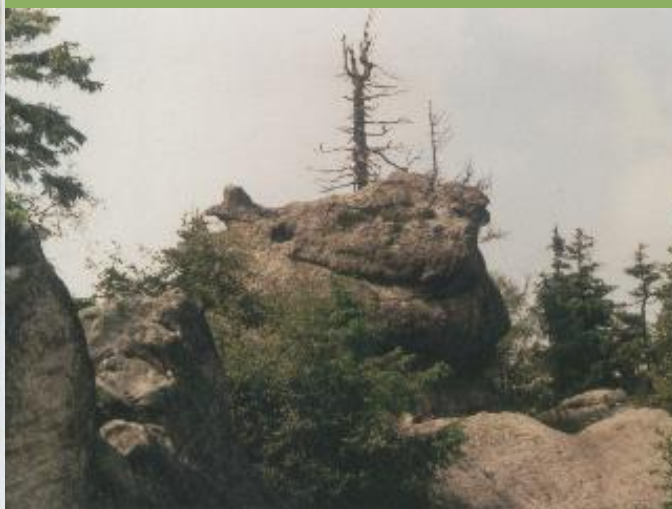
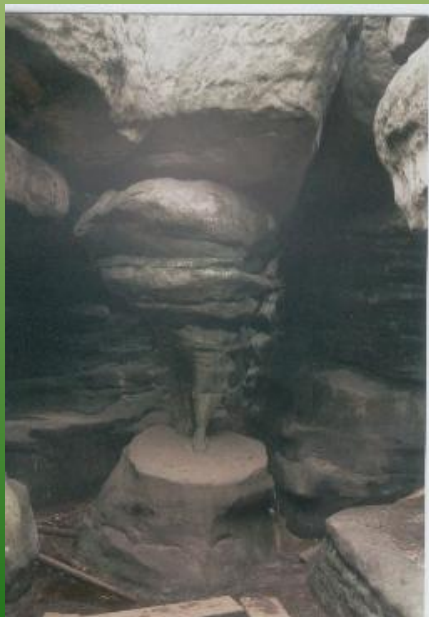
Należą do nich m. in.: bąk, bekasik, rożeniec, gadożer, rybołów, dubelt, batalion, brodziec leśny, kulik wielki.

Osobliwością parku jest największa w świecie populacja małego ptaka śpiewającego - wodniczki, którą szacuje się na ok. 2000 par w tym rejonie.

PARK NARODOWY „GÓR STOŁOWYCH”

Park Narodowy Gór Stołowych obejmuje polską część Gór Stołowych, które są częścią Sudetów Środkowych. Park leży w Polsce południowo - zachodniej, województwie dolnośląskim, na granicy z Czechami. Utworzony został w 1993 roku.

Powierzchnia - 6340 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 48 ha
Długość szlaków turystycznych - 100 km

Teren parku to niezwykły, uformowany przez erozję obszar.
Góry Stołowe nie mają wierzchołków, a najwyższy szczyt Szczeliniec,
swoim kształtem przypomina stół.

W warstwie szczytowej góry tworzą rozległe niemal płaskie tereny,
poprzecinane głębokimi pionowymi szczelinami.
Ich gęsta sieć tworzy miejscami, pomiędzy skałami prawdziwe labirynty.
Najbardziej znane to Błędne Skały i Szczeliniec.
Korytarze ciągną się tam kilometrami, a kształty skał są niepowtarzalne.

Osobliwością przyrodniczą Gór Stołowych jest istnienie stanowisk
rośliny alpejskiej - skalnicy zwodniczej, która osiąga tutaj północną
granice występowania.

W roślinności naskalnej stwierdzono obecność 600 gatunków
roślin naczyniowych i ok. 400 gatunków mchów i porostów.

MAGURSKI PARK NARODOWY

Magurski Park Narodowy utworzony został w 1995 roku na obszarze 19962 ha, a obecnie zajmuje powierzchnię 19439 ha.

Park leży w południowej części kraju, w Beskidzie Niskim, przy granicy z Republiką Słowacką. Położony jest na terenie województw podkarpackiego i małopolskiego.

Obejmuje on znaczną część obszaru źródłowego Wisłoki jakim jest masyw Magury Wątkowskiej, który jest fragmentem głównego grzbietu karpackiego.

W parku dominują ekosystemy leśne, które zajmują 18531 ha.

Powierzchnia - 19962 ha,

Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 0 ha

Długość szlaków turystycznych - 75 km

Park leży na terenie Beskidu Niskiego - rejonu wtórnie zdziczałego, w paśmie Magury Wątkowskiej (847 m n.p.m.), obejmując swym obszarem najdzikszy, najniższy i najrozleglejszy ich teren. Osobliwością krajobrazu są zarastające kapliczki i kamienne krzyże, świadczące o istnieniu tutaj przed latami wiosek.

Ponad 90% parku zajmują lasy, z przewagą buczyny, a tutejsze bory jodłowe należą do najzdrowszych w kraju.

Położenie parku na granicy Karpat Wschodnich i Zachodnich, stanowi o istnieniu niespotykanej poza tym terenem szaty roślinnej. Nie została do końca jeszcze poznana, ale do chwili obecnej stwierdzono istnienie ok. 800 gatunków roślin. Można tu spotkać przytulię okrągłolistną, smotrawę czy oszloch dwulistny.

Park stanowi matecznik grubej zwierzyny: niedźwiedzi, rysiów, wilków i żbików, ale żyją tu również bobry, jenoty, łosie, jelenie, sarny i dziki.

Na obszarze parku żyje ok. 140 gatunków ptaków, w tym wiele gatunków rzadkich: orzeł przedni, orlik krzykliwy, trzmiełojad, puchacz, puszczyk uralski, bocian czarny, dzięcioł biało-grzbiety.

PARK NARODOWY „BORY TUCHOLSKIE”

Park Narodowy "Bory Tucholskie" utworzono 1 lipca 1996 roku.

Ochroną objęto powierzchnię 4 798 ha lasów, jezior, łąk i torfowisk.

Park leży w północno-środkowej części kraju, w województwie pomorskim, powiat chojnicki, w największym w Polsce kompleksie leśnym:

Borach Tucholskich.

PNBT jest ważnym uzupełnieniem sieci obszarów objętych najwyższą formą ochrony przyrody w Polsce. Utworzenie w Borach Tucholskich parku narodowego ma na celu ochronę oligotroficznego krajobrazu sandrowego, jedyne tego typu w obecnie istniejących parkach narodowych w Polsce, a unikatowego w Europie.

PNBT obejmuje część Zaborskiego Parku Krajobrazowego, utworzonego w 1990 roku dla zachowania wybitnych walorów przyrodniczych i kulturowych południowej części Kaszub zwanej Ziemią Zaborską. O ochronę tego terenu wnioskowano wielokrotnie już od 1948 r. z uwagi na istnienie do końca lat siedemdziesiątych jednych z największych ostoi głuszca na Pomorzu.

Powierzchnia - 4789 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 0 ha
Długość szlaków turystycznych - 98 km

Park powstał w celu ochrony grupy niezwykłych jezior.
W jego granicach znajduje się 26 jezior i kilka śródleśnych oczek
o niewielkiej powierzchni, wśród których najcenniejsze
to 7 jezior lobeliowych, o krystalicznie czystej wodzie.

Porasta je charakterystyczna roślinność: lobelia jeziorna,
brzeżyca jednokwiatowa, paprotnik - poryblin jeziorny.

Najpiękniejsze jeziora na terenie parku położone są wzdłuż
Strugi Siedmiu Jezior - rzeczki przecinającej jego teren ze wschodu na zachód.
Jeziora otaczają bory.

Wśród roślinności można spotkać wiele okazów, będących relikdami
epoki lodowcowej, a porastającej mokradła wzdłuż rzek i jezior:
trzcinnik prosty, turzyca strunowa, fiołek torfowy, skalnica torfowiskowa,
zimoziół północny, bażyna czarna, grążel drobny.

Na terenie parku stwierdzono obecność 43 gatunków ssaków,
z których 3 znajdują się w polskiej czerwonej księdze zwierząt: wydra, bóbr
i rzęsorek mniejszy - jedyny w Polsce jadowity ssak.

NARWIAŃSKI PARK NARODOWY

Narwiański Park Narodowy leży w północno-wschodniej części Polski w województwie podlaskim.

Na terenie parku dominuje własność prywatna, głównie drobnych rolników. Własność Skarbu Państwa stanowi zaledwie 2057ha. Park znajduje się w Dolinie Górnej Narwi.

Obejmuje on bagienną dolinę Narwi pomiędzy Surazem i Rzędzianami, która stanowiła znaczną część utworzonego w 1985 roku Narwiańskiego Parku Krajobrazowego. Bagna, tereny podmokłe i wody są dominującymi ekosystemami i zajmują ok. 90% obszaru parku.

Powierzchnia - 7350 ha,
Powierzchnia obszarów ochrony ścisłej - 0 ha
Długość szlaków turystycznych - 0 km
zwiedzanie parku jest możliwe tylko w kajakach lub łódkach.

Rozległe moczary, to ostoja dla ptaków.
Gnieździ się tutaj 179 gatunków, głównie ptaków wodnych i brodzących.
Obok pospolitych: trzcinaczka, rokitniczki czy brzęczki,
spotyka się tu gatunki rzadkie i ginące: bąki, błotniaki łąkowe i stawowe,
bataliony, dubelty, kuliki wielkie, derkacze, zielonki, kropiatki, wodniczki.

Roślinność doliny Narwi to głównie trzcinowiska -
jest ich tu 7 rodzajów, szuwary i turzycowiska.
Niewielką powierzchnię zajmują lasy i zakrzewienia wierzbowe.

PARK NARODOWY *„UJŚCIE WARTY”*

Projekt utworzenia Parku Narodowego "Ujście Warty" został przyjęty przez Radę Ministrów 19 czerwca 2001r. Park ten jest położony jest w historycznej delcie ujścia Warty do Odry, na terenie województwa lubuskiego. Jego powierzchnia wynosi 8038 Park Narodowy "Ujście Warty" powstał w miejsce istniejącego od 1977r. rezerwatu przyrody Słońsk oraz części Parku Krajobrazowego Ujście Warty. Ze względu na szczególne znaczenie tego terenu, zwłaszcza dla ptaków wodnych i błotnych rezerwat Słońsk został w 1984r. objęty konwencją RAMSAR, której celem jest ochrona terenów podmokłych, ważnych jako siedlisko życiowe ptaków. Obecnie jednym z pierwszych zadań parku będzie wpisanie na listę konwencji całego obszaru parku narodowego. Swoją działalność rozpoczął z dniem 1 lipca 2001 r.

*Dziękujemy za obejrzenie
naszej prezentacji. Mamy
nadzieję, że się Wam ona
podobaba i że poszerzyła
Waszą wiedzę na temat
Parków Narodowych Polski.*